

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 21 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

przy udziale Asesor M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10.4.2018 r., 7.6.2018 r., 13.7.2018 r. oraz 21.9.2018 r.

sprawy karnej

E. K.

syna B. i H. z domu N., urodz. (...) w G., obywatelstwa polskiego, PESEL: (...), zam. w G. ul. (...), nie karanego

oskarżonego o to, że

w okresie od 16 sierpnia 2016 roku do 8 grudnia 2017 roku w domu na ulicy (...) w G. bez wymaganego zezwolenia, tj. pozwolenia od właściwego Komendanta Wojewódzkiego Policji, posiadał broń palną i amunicję do tej broni palnej w postaci rewolweru numer (...), (...) (...) i 40 sztuk amunicji kaliber (...) w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (Dz. U. z 2017 roku poz. 1839 – tekst jednolity) **tj. o czyn z art. 263 § 2 kk**

ORZEKA:

I. Oskarżonego **E. K.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu to jest przestępstwa z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk po zastosowaniu art. 37a kk wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

II. Na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka przepadek przedmiotów, których posiadanie jest zabronione w postaci rewolweru (...), (...) oraz 40 sztuk amunicji, (...), wymienionych w raporcie k. 179 i przechowywanych w składnicy K. G.,

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 588 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed sądem,

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz kwotę 140 zł (sto czterdzieści złotych) części wydatków postępowania,

V. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia pozostałej części wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Dnia 27 lipca 2016 r. została wydana decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń typu rewolwer nr (...). (...) specjal E. K. zamieszkałemu w G. przy ulicy (...). Decyzja stała się ostateczna z dniem 16 sierpnia 2016 r. E. K. samodzielnie nie zdał broni i amunicji. Funkcjonariusze policji udali się do jego miejsca zamieszkania, aby wykonać decyzję i odebrać broń oraz amunicję, lecz E. K. stwierdził, że przedmioty te są w sejfie, a on nie ma kluczy do sejfów. W późniejszym

czasie w związku z wizytami E. K. w siedzibie Komendy Miejskiej Policji w G. funkcjonariusze policji przypominali mu o obowiązku zdania broni i amunicji, lecz ten odpowiadał, że się zastanowi.

dowód: zeznania świadka D. R. (k. 10v.), odpis decyzji (k. 4-7), kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 8)

Dnia 8 grudnia 2017 r. E. K. wydał dobrowolnie funkcjonariuszom policji broń typu rewolwer nr (...). (...) specjal oraz 40 sztuk amunicji do tej broni. Tego dnia wydana broń była uszkodzona, nie miała zdolności użytkowej.

dowód: protokół przeszukania (k. 167-169), opinia biegłego (k. 195-197)

E. K. nie był karany za przestępstwo.

dowód: zapytanie o karalność (k. 237)

Oskarżony **E. K.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Składając wyjaśnienia oskarżony podał, że mógł szybciej oddać broń i amunicję (k. 174). Przytoczone wyjaśnienia zostały następnie przez oskarżonego podtrzymane w toku postępowania sądowego, choć oskarżony przyznawał się wtedy tylko do bezprawnego posiadania amunicji (k. 234v.). Sąd oceniając przytoczone wyjaśnienia oskarżonego sąd dał im wiarę w zakresie, w jakim pozostawały one spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Przyjmując takie kryterium sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego w trakcie rozprawy. Późniejsze wyjaśnienia oskarżonego były wszakże sprzeczne z pierwszymi chronologicznie wyjaśnieniami oskarżonego, w którym nie kwestionował, że w okresie po tym, jak decyzja o cofnięciu uprawnień do posiadania broni stała się ostateczna, jego broń była sprawna i zdolna do użytku. Sąd dał wiarę przytoczonym pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż znajdowały wsparcie w zeznaniach świadka **D. R.** (k. 10v., k. 239v.240), któremu oskarżony nie przekazał żadnych informacji na temat tego, że jego broń straciła sprawność i zdolność do użytkowania. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka na okoliczność kontaktów służbowych z oskarżonym, gdyż znajdowały potwierdzenie w dokumentach w postaci notatki urzędowej (k. 1). Sąd dał wiarę temu dokumentowi, a także innym zgromadzonym w sprawie, gdyż żadna ze stron, a także sąd z urzędu, nie dopatrzył się podstaw, aby zakwestionować ich autentyczność oraz prawdziwość. Przytoczonym, pierwszym chronologicznie, wyjaśnieniom oskarżonego odpowiadają wiarygodne zeznania świadka **T. T.** (k. 241v.), który w trakcie rozmowy z oskarżonym w 2017 r. nie uzyskał od niego wiedzy o tym, że jego broń jest niesprawna. Podobnie – jako wiarygodne - należy ocenić zeznania świadka **Z. K.** (k. 241v.-242), który w rozmowie z oskarżonym w trakcie wydawania przez niego broni nie uzyskał informacji na temat tego, że w przeszłości, przed wydaniem broni, broń ta była niesprawna do użytku. Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd podzielił wnioski opinii biegłego (k. 195-197), gdyż została ona wydana po bezpośrednich oględzinach broni i amunicji, a jej wnioski są katagoryczne.

E. K. został oskarżony o to, że w okresie od 16 sierpnia 2016 roku do 8 grudnia 2017 roku w domu na ulicy (...) w G. bez wymaganego zezwolenia, tj. pozwolenia od właściwego Komendanta Wojewódzkiego Policji, posiadał broń palną i amunicję do tej broni palnej w postaci rewolweru numer (...), (...) (...) i 40 sztuk amunicji kaliber (...) w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (Dz. U. z 2017 roku poz. 1839 – tekst jednolity) **tj. o czyn z art. 263 § 2 kk**

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy z punktu widzenia treści art. 263 § 2 k.k. należało uznać, że oskarżony **E. K.** popełnił zarzucany mu czyn zabroniony. Oskarżony w swych pierwszych chronologicznie wyjaśnieniach przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionując, że przed wydaniem broni 8 grudnia 2017 r. funkcjonariuszom policji broń była niesprawna, niezdolna do użytku. Wspomniane wyjaśnienia oskarżonego znajdowały wsparcie w zeznaniach świadków **D. R.**, **T. T.**, **Z. K.**, którzy zgodnie wskazywali, że w trakcie kontaktów służbowych z oskarżonym w latach 2016-2017 nie wspominał on im o tym, że broń jest niesprawna, niezdolna do użytku. W świetle opinii biegłego nie ulega wątpliwości, że w dniu wydania broni funkcjonariuszom policji broń była uszkodzona, lecz należy zwrócić uwagę na to, że zdaniem biegłego uszkodzenia te powstały celowo wskutek uderzenia broni ciężkim przedmiotem, np. młotkiem (k. 195-197). Zdaniem Sądu doświadczenie życiowe oraz procesowe uczy, że skoro oskarżony nie chciał podporządkować się decyzji o

pozbawieniu uprawnienia do posiadania broni, odmawiał funkcjonariuszom policji wydania broni, to miał interes faktyczny w tym, aby uprzednio przed wydaniem broni 8 grudnia 2017 r. uszkodzić ją celowo tak, aby była ona niesprawna.

Przestępstwo przewidziane w art. 263 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Rozważając wymiar kary wobec oskarżonego **E. K.** Sąd miał na względzie następujące okoliczności. W ramach dyrektywy odwołującej się do stopnia społecznej szkodliwości Sąd na niekorzyść oskarżonego miał na uwadze brak usprawiedliwionych przyczyn niestosowania się przez oskarżonego do decyzji o cofnięciu uprawnień do posiadania broni i amunicji, a także czasookres bezprawnego posiadania broni i amunicji. Na niekorzyść sądu potraktował także, że oskarżony miał wcześniej okazję ku temu, aby wydać broń i amunicję funkcjonariuszom policji, lecz tego nie uczynił, powołując się np. na brak kluczy do sejfu. Podobnie na niekorzyść oskarżonego przemawiała ilość bezprawnie posiadanej amunicji (40 sztuk). Z kolei z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonego bez wątpienia przemawiała jego uprzednia niekaralność za przestępstwa (k. 237). W świetle powyższych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary Sąd uznał, że wystarczającym dla zapobieżenia popełnienia przez oskarżonego kolejnego występku jest wymierzenie mu, na podstawie art. 37a k.k., kary 60 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda ze stawek. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu stanowi zadośćuczynienie dyrektyw przewidzianych w art. 53 § 1 k.k. Przede wszystkim jest ona, z uwagi na jej wysokość, odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przestępnego, który był stosunkowo znaczny. Zdaniem Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, a jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Wymierzona kara nie pomija również względów związanych z potrzebą realizacji prewencji generalnej. W ocenie Sądu stanowi ona wszakże sygnał dla środowiska oskarżonego, że popełnienie wymienionego przypisanego mu czynu nie jest bezkarne, lecz związane z określoną dolegliwością finansową. Ustalając wysokość jednej stawki sąd miał na uwadze miesięczne dochody oskarżonego w wysokości 1500 złotych (k. 174). Z tych względów orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

O przypadku broni i amunicji orzeczono na podstawie art. 44 § 6 k.k. jak w punkcie II-gim wyroku.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed sądem orzeczono jak w punkcie III-cim wyroku.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd w punkcie IV-tym wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł, a także obciążył go częścią wydatków postępowania w kwocie łącznej 140 zł. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie uzyskiwane przez oskarżonego miesięczne dochody w kwocie 1500 zł (k. 174), które pozwalają mu na poniesienie tych wydatków w takiej kwocie. Natomiast zdaniem Sądu miesięczne dochody we wspomnianej wysokości, w połączeniu z koniecznością utrzymania małżonki, nie pozwalają oskarżonemu na poniesienie wydatków postępowania w całości. Stąd też w punkcie V-tym wyroku sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia pozostałej części wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.